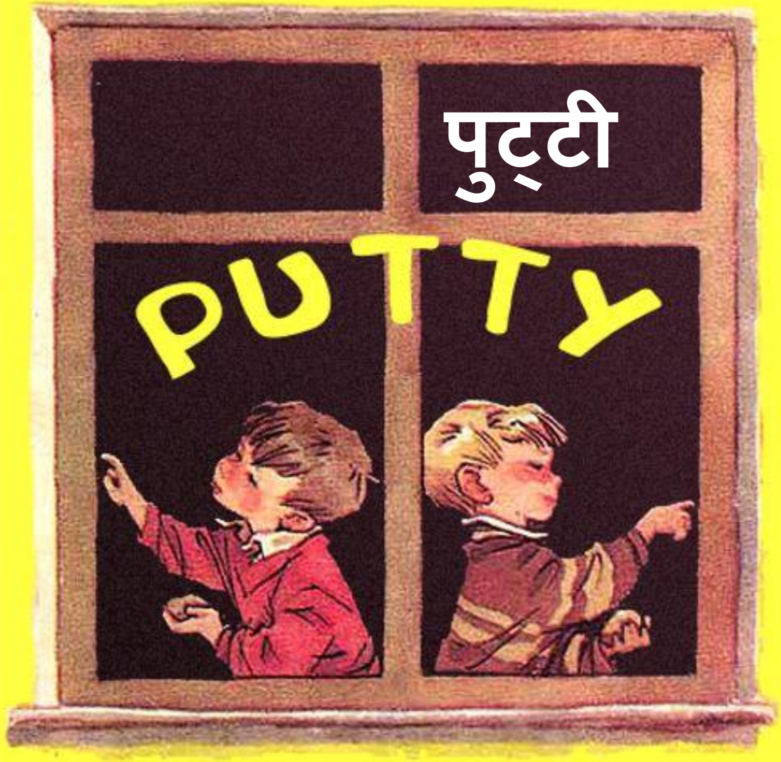
N.Nosov

निकोलाई नोसोव

चित्र: वाई. मिगुनोव

मराठी: अश्विनी बर्वे

एके दिवशी कडाक्याच्या थंडीपासून संरक्षण करण्यासाठी खिडकीच्या चौकटींवर पुट्टी लावण्यासाठी काचवाला आला. कोस्त्या आणि शुरिक तो काम पूर्ण करताना पाहत उभे राहिले. काचवाला निघून गेल्यावर त्यांनी खिडक्यांच्या फटीमधून मऊ पुट्टी खरडून काढली आणि त्यातून प्राण्यांचे मॉडेल बनवायला सुरुवात केली. समस्या अशी होती की प्राण्यांचे आकार योग्यरित्या तयार होत नव्हते. मग कोस्त्याने साप बनवला आणि शुरिकला म्हणाला, "मी काय बनवले आहे ते पहा. "शुरिक जवळून बघत म्हणाला,“ प्राण्याच्या मासाचे सॉसेज."

यामुळे कोस्त्याला राग आला आणि त्याने पुट्टी खिशात लपवली. त्यानंतर दोघेही एकत्र चित्रपट पाहायला गेले. शुरिक संपूर्ण रस्ताभर पुट्टीबद्दल विचार करत होता.“ पुट्टीचे काय झालं?" तो सतत विचारत राहिला. शेवटी कोस्त्याने त्याला सांगितले, "पुट्टी माझ्या खिशात आहे. तुला काय वाटलं मी खाल्ली असेल, का?" त्याने चित्रपटाची तिकिटे आणि खाण्यासाठी दोन पेपरमिंट बार खरेदी केले. अचानक बेल वाजली आणि कोस्त्या दोन जागा घेण्यासाठी धावला. दरम्यान, शुरिक गर्दीत अडकला. कोस्त्याला दोन चांगल्या जागा मिळाल्या. तो स्वतः एकावर बसला आणि दुसरी जागा पुट्टी लावून 'बुक' केली. तेवढ्यात एक अनोळखी व्यक्ती येऊन पुट्टीवर बसली.

कोस्त्याने त्याला सांगितले, "ती जागा आधीच राखीव आहे. ती जागा शूरिकसाठी आहे.“ "शुरिक कोण आहे? बघ, मी इथे बसलो आहे," तो माणूस म्हणाला. त्याच क्षणी शुरिक धावत आला आणि कोस्त्याच्या शेजारच्या सीटवर बसला. "पुट्टी कुठे आहे?" त्याने विचारले.

“श्श!” कोस्त्याने त्या माणसाकडे डोळे मिचकावत कुजबुजले.कोण आहे ते?" शुरिकने विचारले. "मला माहित नाही." “तू त्याला का घाबरतो?“

"कारण तो पुट्टीवर बसला आहे.“

"मग तू त्याला पुट्टी का दिलीस?“

"मी त्याला पुट्टी दिली नाही. तो आला आणि त्यावर बसला.“

"मग तू तुझी पुट्टी त्याच्याकडून परत घे.”

मग दिवे गेले आणि चित्रपट सुरू झाला.

"माफ करा सर," कोस्त्या म्हणाला. "मला माझी पुट्टी द्या.“

"कोणती पुट्टी?“

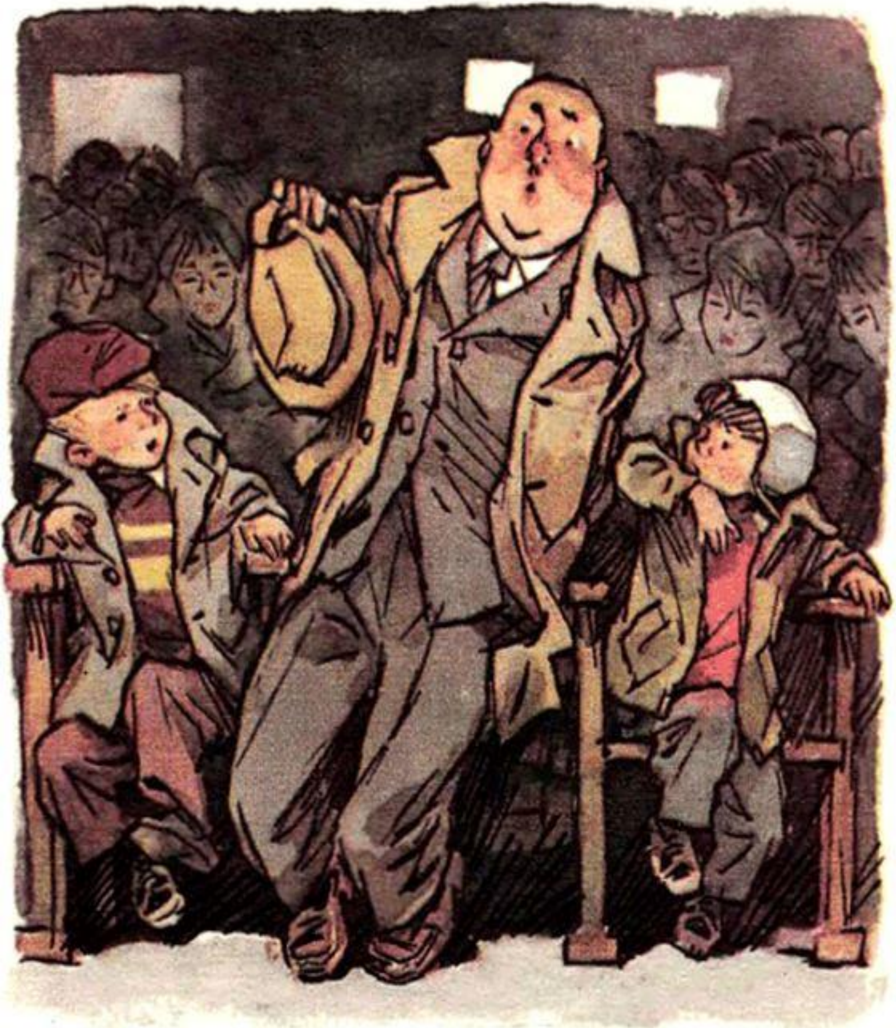
"आम्ही खिडकीच्या चौकटीतून खरडून काढलेली पुट्टी.“

"तुम्ही ते खिडकीच्या चौकटीतून बाहेर काढले?“

“हो. सर, ती आम्हाला परत द्या.“

"पण मी तुझी पुट्टी घेतली नाही.“

"तुम्ही आमची पुट्टी घेतली नाही हे आम्हाला माहीत आहे. पण तुम्ही त्यावर बसला आहात."

"मी त्यावर बसलो आहे?" "होय." मग त्या माणसाने त्याच्या जागेवरून उडी मारली.

"हे तू मला आधी का नाही सांगितलंस?" तो माणूस ओरडला.

"हे बघ, मी तुम्हाला आधीच सांगितले आहे की ती सीट आरक्षित आहे."

"तुम्ही मला ते केव्हा सांगितले? मी माझ्या सीटवर बसल्यानंतर!"

"तू इथे बसणार आहेस हे मला कसं कळलं?" मग तो अनोळखी माणूस उभा राहिला आणि त्याच्या सीटवर घुटमळू लागला.

"बरं, ती पुट्टी कुठे आहे, तू मूर्ख मुलगा?" तो माणूस तोंडातल्या तोंडात बोलला."थांबा, पुट्टी आहे!" कोस्त्या ओरडला.

"कुठे?"

"तिथे, त्या सीटवर. काळजी करू नका, आम्ही थोड्याच वेळात ते साफ करू." "तुम्ही ते लवकर स्वच्छ करा," तो माणूस कुजबुजला.

"खाली बसा!" मागून लोकांच्या ओरडण्याचा आवाज येत होता.

"मी बसू शकत नाही," त्या माणसाने त्यांना समजावले.

"माझ्या सीटवर पुट्टी अडकली आहे."

अखेरीस मुलांनी सर्व पुटी साफ केली.

"आता सर्व काही ठीक आहे," मुले म्हणाली, "आता तुम्ही बसा. "तो माणूस आपल्या सीटवर बसला. आणि मग सगळं शांत झालं.

कोस्त्याला शांततेत चित्रपट पाहायचा होता, पण अचानक त्याला शुरिक कुजबुजताना ऐकू आला. "तुझा पेपरमिंट बार खाल्लास का?“

"अजून नाही. जेवलास का?“ "नाही, मी पण खाल्लं नाही. चल आता खाऊ.“ "ते ठीक आहे." पेपरमिंट बार खायला सुरुवात केली. कोस्त्याला अचानक घाबरून खोकला येऊ लागला. "शुरिक, तुझा पेपरमिंट बार कसा आहे?“

"खूप चवदार."

"माझे भयंकर आहे. ते खूप चिकट आहे. ते कदाचित माझ्या खिशात वितळले असेल." "पुट्टी कुठे आहे?“ “ती माझ्या खिशात आहे... जरा एक मिनिट थांब! माझ्या खिशात पुदीनाची पट्टी नाही. अरे! मी ते अंधारात बदलून टाकले. अरेरे! चवीला फारशी चांगली नव्हती”..

त्यानंतर रागाच्या भरात कोस्त्याने पुट्टी जमिनीवर फेकली."का फेकून दिलीस?" शुरिकने विचारले. "मला आता त्याची गरज नाही?“

“तुला त्याची गरज नसेल, पण मी ती वापरू शकतो,” शुरिक कुजबुजला आणि मग तो पुट्टीच्या शोधात सीटखाली रेंगाळला.

“ती कुठे आहे?" तो रागाने म्हणाला. "मी तिला अंधारात कशी शोधू?“ "ठीक आहे, मी शोधतो," कोस्त्या जागांखाली पाहण्यासाठी जमिनीवर बसून म्हणाला. “आऊच!" अचानक खालून आवाज आला, "मी म्हणतो, मिस्टर, खाली उतरा!“ "तू कोण आहेस?“ "तो मी आहे.“ "म्हणजे, कोण?“ "मी, कोस्त्या. माझ्यापासून दूर जा.”

"पण मी तुझ्यावर नाहीये.”

"हो, तुमचा पाय माझ्या हातावर आहे.”

"तुला सीटखाली रेंगाळण्याचा योग्य धडा देण्यात आला आहे."

मी फक्त माझी पुट्टी शोधत होतो.

"कोस्त्या सीटखाली रेंगाळला आणि अचानक शुरिकच्या समोर आला.

"तो कोण आहे?" तो घाबरलेल्या स्वरात म्हणाला."

"तो मी आहे, शुरिक." "ठीक आहे, आणि तो मी आहे, कोस्त्या." "पुट्टी मिळाली का?" "नाही, मला ते सापडले नाही." "मलाही नाही." "आम्ही उरलेला चित्रपट पाहणे चांगले आहे, अन्यथा आपण प्रेक्षकांना घाबरवू; त्यांना वाटेल की कुत्रे त्यांच्या पायावर नाक घासत आहेत."

अखेरीस कोस्ट्या आणि शुरिक सीट्सच्या खाली रेंगाळले आणि बसले - जेव्हा स्क्रीनवर END हा शब्द चमकला.सर्व प्रेक्षक बाहेर पडण्याच्या दिशेने धावले. दोन्ही मुलंही रस्त्यावरच्या लोकांच्या मागे लागली." आपण कोणत्या प्रकारचा चित्रपट पाहत होतो?" कोस्त्याने विचारले. "मला तो चित्रपट पुरेसा पाहायला मिळू शकला नाही."

"मला चित्रपट समजला असे तुम्हाला वाटते, का?" शुरिकने उत्तर दिले. "काय मूर्खपणाचा चित्रपट होता. त्यांनी असे चित्रपट दाखवू नयेत!"